

Ще Ви изненадаме с това,
което очаквате от нас!

3

СЪВРЕМЕННИК

СПИСАНИЕ ЗА ЛИТЕРАТУРА И ИЗКУСТВО • ИЗДАВА КК „ТРУД“

2018

ХЪНТЪР ТОМПСЪН

ДНЕВНИКЪТ НА ЕДНО ПИЯНДЕ



**ИВАН ТЕОФИЛОВ
ПОЕЗИЯ**

КРИТИЧЕСКИ ХРОНИКИ

**МИТКО НОВКОВ
ПАТРИЦИЯ НИКОЛОВА**

РАЗКАЗИ

**ТОБАЙЪС УЛФ
КАМИЛ БОРДА
ДЕЙВИД ГЕЙТС
ДЖАНИС ГАЛОУЕЙ
ДЖОН ЕДГАР УАЙДМАН
ДЖУМПА ЛАХИРИ**

На първа, втора и трета корица: **Милко Божков** По Думи и графити на Борис Христов



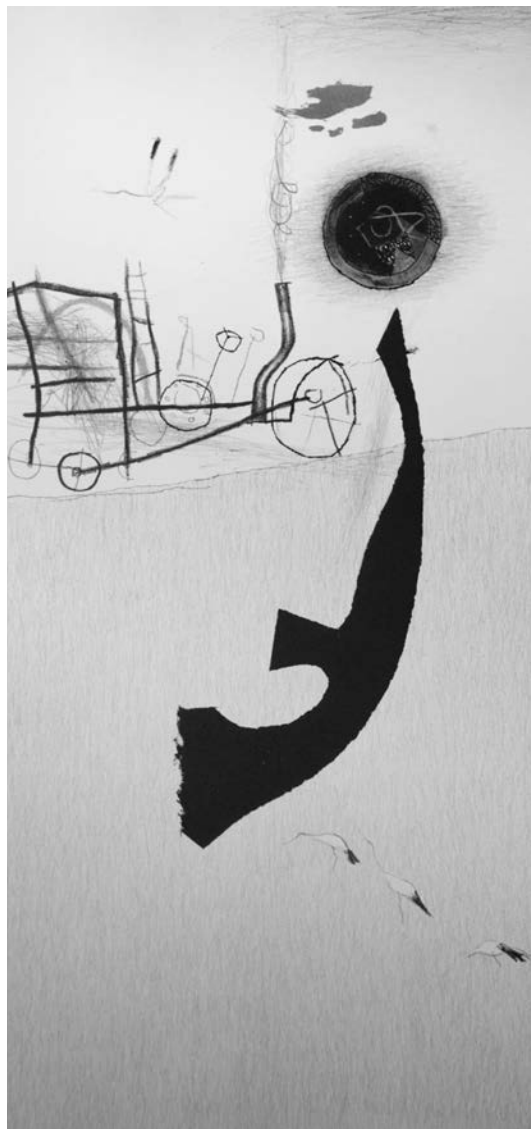
3

СЪВРЕМЕННОСТ

2018

Владимир Зарев
главен редактор

Иво Рафаилов



Милко Божков Без заглавие, 2008

В БРОЯ

Милко Божков

СЪВРЕМЕННИК

3

2018



Година XLVII
Основател
Павел Вежинов

РОМАН

Хънтър
Томпсън

ДНЕВНИКЪТ НА ЕДНО ПИЯНДЕ

*от английски
Пейчо Кънев*

5

ПОЕЗИЯ

Иван
Теофилов

152

РАЗКАЗ

Камил
Борда

ЕСТЕСТВЕННОТО СЪСТОЯНИЕ

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

166

РАЗКАЗ

Дейвид
Гейтс

ТАЙНАТА СТАНЦИЯ

*от английски
Мартин Петрушев*

180

РАЗКАЗ

Джанис
Галоуей

ДИСТАНЦИЯ

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

198

ПОЕЗИЯ

Ник Норуд

*от английски
Стефка Хрусанова*

216

РАЗКАЗ

Джес
Уолтър

ПОЛЕЗЕН ТОВАР

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

220

РАЗКАЗ

Джумпа
Лахири

ГРАНИЦАТА

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

225

РАЗКАЗ

Джон
Едгар
Уайдман

УЧИТЕЛ ПО ПИСАНЕ

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

232

РАЗКАЗИ

Тобайъс
Улф

*от английски
Галина Величкова*

240

ПОЕЗИЯ

Иван
Странджев

— 264 —

РАЗКАЗИ

Калин
Терзийски

— 272 —

РАЗКАЗИ

Марин
Дамянов

— 293 —

ПОЕЗИЯ

Рада
Панчовска

— 344 —

РАЗКАЗ

Станчо
Пенчев
ПЪСТРА СЯНКА

— 351 —

РАЗКАЗ

Александър
Александров

**ЛЯТО С
БРЪШЛЯНОВА
БИОГРАФИЯ**

— 357 —

ПОЕЗИЯ

Калин
Петров

— 361 —

ЕСЕ

Андреас
Хамбургер,
Вивуан
Праматароф
-Хамбургер

**„ПОСЛЕДНО
ТАНГО
В ПАРИЖ“ –
ФИЛМОВА
ПСИХОАНАЛИЗА
НА ЕДИН
СКАНДАЛ**

*от немски
Ева Пацовска*

— 366 —

АТЕЛИЕ

Светлин
Русев,
Румен
Серафимов

**ЗА
МИЛКО
БОЖКОВ**

— 380 —

**КРИТИЧЕСКИ
ХРОНИКИ**

Патриция
Николова

Мумко
Новков

— 383 —



Милко Божков / Ателие, стр. 380

Издава:
Книгоиздателска къща „Труд“ ООД
Управител
Венелина Гочева
1202 София, ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 84, етаж 3
тел. 942/2375; office@trud.cc



Милко Божков Зима, 2018

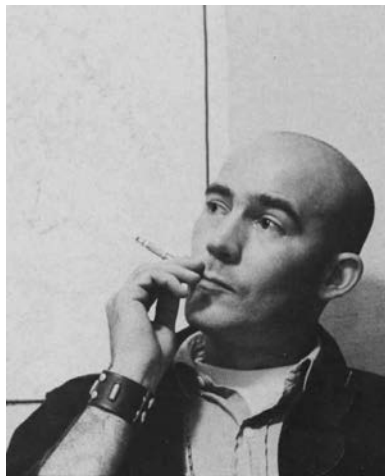
Оформление и предпечат
Иво Рафаилов
Коректор Йорданка Белева

Формат 70x100/16. Печатни коли 26.
Ръкописи не се връщат и не се рецензират.
Печат – „АЛИАНС ПРИНТ“ ЕООД

РОМАН

Хънтър Томпсън

Хънтър Томпсън (1937-2005) е американски писател и журналист, един от основателите на гонзо журналистиката. Автор е на книгите „Ангелите на ада“, „Страх и омраза в Лас Вегас“, „Кралство на страха“, „Крик“, „Страх и омраза в Америка: Бруталната одисея на един престъпен журналист“ и др. На 20 февруари 2005 година, Хънтър Томпсън се самоубива в дома си в Уди Крийк, Колорадо. Романът „Дневникът на едно пиянде“ е написан в началото на шейсетте години, но бива публикуван чак през 1998 г., когато приятелят на Томпсън, актьорът Джонни Деп, открива ръкописа в дома му. Едноименният филм, базиран на романа, в който Джонни Деп играе главната роля, излиза през 2011 година.



ДНЕВНИКЪТ НА ЕДНО ПИЯНДЕ

В началото на петдесетте, когато Сан Хуан се превърна в туристически град, един бивш жокей, който се казваше Ал Арбонито, построи бар във вътрешния двор зад къщата си, намираща се на улица „О’Лиъри.“ Нарече го „Задния двор на Ал“ и окачи една табела над вратата до улицата, със стрелка, сочеща между две порутени сгради към задния двор. Отначало предлагаше единствено бира за 20 цента бутилката, както и ром на цена от 10 цента на чашка или петнайсет цента, ако е с лед. След няколко месеца започна да предлага хамбургери, които приготвяше сам.

Това място беше приятно за пиене, особено през утрините, когато слънцето все още не е напекло и солената мъгла се издигаше от океана, за да даде на въздуха една свежа, приятна миризма, която за няколко ранни часа щеше да се противопоставя на задушливата, изпотпяваща жега, която стяга

Сан Хуан по обяд и се запазва за дълго време след залез слънце.

През вечерите също беше приятно, но не и прохладно. Понякога се появяваше лек вятър и Ал обикновено го улавяше, заради доброто разположение на заведението му – в самата горна част на улица „О’Лиъри“, на толкова високо, че ако във вътрешния двор имаше прозорци, тогава щеше да се вижда целия град. Но около двора имаше дебела стена и всичко, което се виждаше, е небето, както и няколко бананови дръвчета.

С течение на времето Ал купи нов касов апарат, след това дървени маси с чадъри за двора; накрая премести семейството си от къщата на „О’Лиъри“ в предградията в новозастроена зона до летището. Нае един голям негър на име Суийп, който да мие чиниите, да сервира хамбургерите, а накрая се научи и да готви.

Той превърна старата си всекидневна в малък пиано бар и намери един пианист от Маями – слаб мъж с тъжно лице, който се казваше Нелсън Ото. Пианото се намираше по средата между салона за коктейли и задния двор. Беше голямо пиано, боядисано в светлосиво и покрито със специален шеллак, който да предпазва боята от солената атмосфера – и през седем дни от седмицата, през всички дванадесет месеца от безкрайното карибско лято, Нелсън Ото седяше пред клавишите, за да слее потта си с изморените акорди на музиката.

В туристическото бюро говореха за прохладните ветрове, които галеха крайбрежието на Пуерто Рико всеки ден и всяка нощ през годината, но Нелсън Ото беше човек, който изглежда не бе докосван от тези ветрове. Във върволица от задушни часове, през целия репертоар от тъжни и сантиментални балади, потта капе от брадичката му и прогизва подмишниците на памучните му ризи с шампи на цветя. Той проклинаше „проклетата, насрана жега“ с такава разпаленост и омраза, че понякога това разваляше атмосферата в заведението, хората ставаша и отиваха надолу по улицата към „Вълнистия бар“, където една бутилка бира струваше шейсет цента и говеждото филе беше три и петдесет.

Когато един бивш комунист на име Лотерман дойде от Флорида, за да основе „Сан Хуан дейли нюз“, задният двор на Ал се превърна в английския пресклуб, понеже нито един от хайманите и мечтателите, идващи да работят за новия вестник на Лотерман, не можеха да си позволят високите цени в подобията на нюйоркските барове, които изникваха из целия град, подобно на неоновите отровни гъби. Дневната смяна репортери и чиновници се довличаше в седем часа, а образите от нощната смяна – спортни журналисти, коректори и драскачи – обикновено пристигаше en masse* около полунощ. От време на време някой от тях имаше среща, но през всяка делнична вечер момиче в „Задния двор на Ал“ си беше рядка и еротична гледка. Нямахше много бели момичета в Сан Хуан, а и повечето от тях бяха или туристки, или уличници, или стюардеси. Изобщо не беше изненадващо това, че те предпочитаха казината или барът на терасата в „Хилтън“.

Всякакви мъже идваха да работят в „Нюз“: от диви и млади турци,

* *En masse* – исп. масово, заедно.

желаещи да разкъсат света на две и да го създадат наново, до изморени и бездарни писачи с бирени кореми, които не искаха нищо повече от това да си изживеят спокойно дните, преди някаква тумба лунатици да разкъса света на две.

Цялата гама бе съставена от талантиливи автори и честни мъже, дегенерати и безпомощни загубеняци, които едва можеха да напишат една пощенска картичка, побърканияци, бегълци и опасни пияници; един крадлив кубинец, криещ пистолет в подмишницата си, наполовина побъркан мексиканец, който насилваше малки деца; сводници, педераста и човешки мръсници от всякакъв калибър, като повечето от тях работеха само колкото да си платят няколко питиета и самолетен билет.

От друга страна имаше и хора като Том Вандеруиц, който по-късно започна работа в „Уошингтън поуст“ и бе награден с „Пулицър“. Както и един мъж на име Тайрел, сега редактор за лондонския „Таймс“, който работеше по петнайсет часа на ден, просто защото това беше в кръвта му.

Когато пристигнах, „Нюз“ вече беше на три години и Ед Лотерман се намираще на ръба на нервна криза. Ако човек го чуеше как говори, щеше да реши, че седи на самия кръстопът на земята, виждайки себе си като комбинация от Бог, „Пулицър“ и „Армията на спасението“*. Той често се кълнеше, че ако всички хора, които бяха работили във вестника през тези години, могат да се появят пред трона на Всемогъщия – ако се изправят там и започнат да споделят своите житейски истории, странности, престъпления, лудости, – в неговото съзнание нямаше никакво съмнение, че Бог ще се свлече долу и ще започне да си скубе косите.

Разбира се, че Лотерман преувеличаваше; в своите тиради той пропускаше добрите мъже и говореше само за онези, които наричаше „пияндета“. Но такива имаше доста и най-доброто, което можеше да се каже за тази сбирщина, беше, че са странни и буйни. В най-добрия случай бяха ненадеждни, в най-лошия – пияни, мръсни и на тях можеше да се разчита, колкото на стадо кози. Но успяваха да правят вестника, а когато не бяха на работа, голяма част от тези мъже си прекарваха времето в пиене в „Задния двор на Ал“.

Те се оплакваха и пшкхаха, когато – някои му казваха „алчна мания“ – Ал вдигнеше цената на бирата на 25 цента; и продължаваха да негодуват, докато не закачеше табела, на която изписваше цените на бирата и другите питиета в „Хилтън“. Надраскваше ги с черен пастел и я поставяше на видно място зад бара.

Тъй като вестникът функционираше като събирателен пункт за всеки пишещ човек, фотограф и полуграмотен драскач, който се озоваваше по това време в Пуерто Рико, Ал също получаваше съмнителни облаги в занаята си. Чекмеджето зад касовия апарат бе пълно с бележки за неплатени сметки и писма от целия свят, обещаващи, че „в най-близко бъдеще ще оправя тази сметка“. Смахнатите журналисти са известни стипци и за онези, които пътуват в този необвързващ свят, една голяма и неплатена сметка си е моден

* *Международна благотворителна организация.*

придагък.

По това време винаги имаше хора, с които да се пие. Не се задържаха за дълго, но текучеството беше постоянно. Наричам ги „смахнати журналисти“, понеже нито едно друго определение няма да е толкова точно. Всеки беше различен. Те бяха професионални ненормалници, но имаха някои общи неща. Разчитаха, най-вече по навик, на вестници и списания за голяма част от дохода си; животите им бяха свързани с редките случайности и внезапни промени; не се кланяха на никой флаг и не ценяха нищо друго, освен късмета и добрите връзки.

Някои от тях бяха повече журналисти, отколкото ненормалници, а други – повече ненормалници, отколкото журналисти, но с няколко изключения, всички бяха временни, нещатни сътрудници, мечтаещи да бъдат чуждестранни кореспонденти, които, поради една или друга причина, живееха на няколко крачки от редакцията. Но не и натегачите и шовинистичните папагали, пълнещи консервативните вестници и списания от империята на Люс*. Тези бяха от различна порода.

Пуерто Рико бе затънтено място и в „Дейли нюз“ работеше най-вече една злонравна и скитаща пасмина. Те се задвижваха хаотично, според ветровете на слуховете и отворилите се възможности, из цяла Европа, Латинска Америка и Далечния изток – където и да имаше англоезични вестници, прескачаха от един в друг, постоянно се оглеждаха за големия удар, същественото назначение, богатата наследница или добрата длъжност, до която да доведе следващият самолетен билет.

В известен смисъл и аз бях един от тях – по-компетентен от някои и по-надежден от други – и през годините, докато се кичех с тази парцалива титла, рядко бях безработен. Понякога работех за три вестника по едно и също време. Пишех реклами за нови казина и зали за боулинг. Бях консултант на синдиката за бой на петли, изключително корумпиран критик на престижни ресторанти, фотограф на яхти и редовна жертва на полицейската бруталност. Това си беше лаком живот и аз бях добър в живеенето му. Създадох си някои интересни приятелства, парите ми стигаха и научих много за света, което нямаше как да сторя по никакъв друг начин.

Също като повечето от останалите и аз бях търсач в постоянно движение, бунтар, и от време на време, глупав създател на проблеми. Никога не се спирах достатъчно дълго на едно място, за да помисля, но по някакъв начин считах, че инстинктите ми работят правилно. Споделях смахнатия оптимизъм, че някои от нас постигат истински напредък, че вървим по правилния път и че най-добрите от нас ще стигнат до върха накрая.

В същото време споделях мрачното подозрение, че животът, който водим, е изгубена кауза, че всички ние сме актьори, заблуждаващи себе си по време на една безсмислена одисея. Точно това напрежение между двата полюса – неуморният идеализъм от една страна, и чувството за неизбежен крах от друга – ме караше да не спирам.

* *Хенри Люс (1898-1967) – американски медиен магнат.*